

Anglí, 55 – BARCELONA – tel. 932 038 915

www.benedictinessantperepuelles.cat

2a època – núm. 130 – juny 2013

Nous aïres al Vaticà

Des del dia 13 de març que fou elegit, el papa Francesc segueix un camí clar i coherent. Els seus primers gestos varen ser tan personals i tan diferents del que estàvem acostumats a veure al Vaticà, que ens mostraren des del començament que s'iniciava un nou estil de fer de papa. No li va ser difícil aconseguir que es fes silenci quan es va inclinar profundament davant de la multitud que l'aclamava i els va dirigir aquestes paraules "...i ara us vull donar la benedicció, però abans us demano un favor: abans que el vostre bisbe beneeixi el poble, us demano que vosaltres pregueu el Senyor perquè em beneixi, demano la pregària del poble demanant la benedicció del Senyor pel seu bisbe." Aquest primer gest tan humil i el seu tarannà senzill, proper, fraternal, ens va emocionar i captivar pro-

fundament. Un papa que somriu, que saluda amb un "bona tarda", que fa broma minuts després de rebre sobre les seves espatlles el pes d'una església tan ferida, que creu en la força de la pregària i ho transmet, tant en el tracte amb les persones com en les decisions que pren, obre davant dels cristians i del món un camí d'esperança.

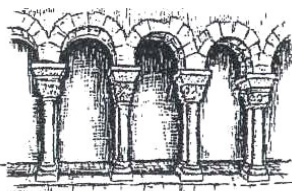
El papa ha escollit el nom de Francesc, que és un dels sants més significatius en la història de l'Església. La seva estimació per la pobresa, el seu esperit evangèlic, el seu càntic de les criatures, el seu amor a la natura són d'una gran actualitat. Francesc va ser fidel tota la vida a la crida que li feu el Crist de Sant Damíà: "Francesc, ves a refer la meva església." El papa ha demostrat en els pocs dies del seu pontificat, que Sant Francesc és per a ell una gran re-

ferència. Ell ha repetit diverses vegades que la missió de l'Església és ser llevat del Regne de Déu i els primers en el Regne són els més petits, que s'ha de deixar modelar pels sofriments dels més febles. La seva vida i la seva espiritualitat ha d'estar amarada per l'amor preferent pels més pobres, més encara, no ha d'estar solament al costat dels pobres sinó que ella mateixa ha de ser pobre. El papa ens parla d'una església cridada a sortir d'ella mateixa i anar a les perifèries, no sols geogràfiques sinó existencials: les del dolor, de la injustícia, de la igno-

rància, del pensament, de tota misèria, del misteri del pecat. I segueix el seu camí d'una manera clara i coherent. Els seus gestos simpàtics, senzills, humans, es repeteixen cada dia... Amb Francesc ha entrat en l'Església una alenada d'aire fresc, es respiren uns aires de canvi, una esperança, una alegria, com va passar amb el Vaticà II. Ara a nosaltres ens toca seguir el camí que ell ens marca, camí senzill, compromès, ple de tendresa, agosarat, lliure, amarat d'esperit evangèlic.

CATALINA TERRATS

Des del monestir

PROFESSIÓ MONÀSTICA DE LA NANCY

Passats ja uns quants dies de la professió monàstica, són molts els sentiments que passen pel meu cap i el meu cor; davant d'ells, només una paraula: GRÀCIES!

Primer a Déu pel do d'aquesta vocació que no recordo haver demanat i això, tenint una bona feina i un bon sou. Ell, en el moment més inesperat i de la manera més imprevisible, m'ha cridat a seguir-lo, a anar més enllà. Tot i que el que feia estava molt bé, no em satisfèia. Cap al caient de la tarda de la meua vida, m'he sentit atreta per aquest estil de vida. Formo part del grup d'operaris que el Senyor crida a treballar a la seva vinya, a la darrera hora.

Agraïment també als meus pares que ja són al cel, perquè em van ensenyar a pregar i a confiar sempre en Déu. Com diu el salmista: "Vós sou la

meva esperança, Senyor; he confiat en Vós des de petit" (Sal 71,5). D'ells dos, persones treballadores i senzilles, conservo molts bons records; un és, precisament, que sempre els vaig veure pregar amb molta confiança.

Agraïment a la meva comunitat i amb ella a tots els catalans, perquè m'heu acollit en el vostre país. Hi ha qui m'ha preguntat: i per què aquí i no a la teva terra? Crec que per aquesta pregunta, sols hi ha una resposta possible: Déu, en el seu insondable coneixement, sap molt bé, el perquè. Els seus camins, no són els nostres; tampoc els seus plans.

No puc negar que des de petita sempre m'he sentit molt atreta per les coses de Déu i últimament en particular, per les de l'Esperit Sant; per això, el meu desig de fer la professió la vigília de Pentecosta.

Déu, amb fils i puntades de filigrana, ha anat teixint la meva vida fins a portar-me aquí. Quan veig el brodat que Ell ha fet, no m'ho crec. Aquests dies, vaig recordant amb molta freqüència, el que diu el salmista: "*Em sosté la Vostra mà*" (Sal 62,9); d'altra manera, no s'explica tot el que ha passat en la meva vida, en aquests darrers anys. No hi ha paraules per explicar aquesta experiència i el cúmul de vivències.

El camí monàstic és per a mi un projecte de vida amb moltes possibilitats de creixement i de realització personal, per molt senzilla que sigui la vida en el monestir. Després d'haver fet aquest pas, cada dia li demano al Senyor que m'ajudi a respondre amb fidelitat a la seva crida; com deia Sant Agustí "*Señor, dame lo que me pides y pídemelo lo que quieras*".

Des de la meva experiència personal m'agradaria encoratjar als qui sentin aquella veu interior de crida a seguir Jesús, que sense por escoltin aquest senyal i amb el cor obert i ple d'amor, es vagin deixant guiar per Ell. La seva invitació és a anar sempre més enllà, a viure la vida en profunditat, i a posar l'accent en el que és veritablement essencial.

NANCY LOZANO HOYOS

Des de la comunitat

Sortida a Navàs-Serrateix-Viver-Sant Cugat del Racó

El dissabte 1 de juny va tenir lloc la sortida anual de la comunitat per visitar un bell indret de la comarca del Berguedà i dur a terme la trobada de germanor.

La primera parada va tenir lloc a Navàs on, Joan Torras i Vives, membre de la comunitat i de la fraternitat de Sant Pere de les Puel·les, ens va acompanyar a veure i comentar les pintures murals de l'altar principal i dels dos laterals de l'església parroquial de la S^a Família, pintades per ell entre els anys 1950-1960.

A continuació vam enfilar les serpentejants carreteres comarcals fins arribar a Serrateix. Vam començar la visita per l'antiga parròquia de Sant Pere, amb vestigis preromànics, i que actualment és seu de l'Ajuntament dels municipis de Serrateix, Viver i Sant Joan de Montdarn. A continuació visitarem el monestir benedictí de Sta. Mª de Serrateix del que se'n tenen notícies des del segle X.

A l'església de Sant Miquel de Viver, obrada al segle XVII substituïnt a la romànica consagrada l'any 1187, ens esperava mossèn Climent Forner per celebrar l'Eucaristia.

Moment de recolliment i silenci i d'una gran força d'esperit i alegria que ens va transmetre mossèn Climent. Vam escoltar algun dels seus poemes recitats per Jesús Insa i pel propi mossèn.

El dinar, amb joia i força gana, el vam fer al restaurant de l'Alberg de Joventut de Castelladral, encastat en un petit nucli de cases al peu d'un turonet on hi havia hagut un castell.

La trobada de germanor la vam realitzar a San Cugat del Racó. Una gran clau ens va obrir el portal del segle XVI donant-nos pas a l'interior d'una joia del romànic del segle XI, molt ben conservada, amb planta de creu grega, coronada per un cimbori circular que la fa única a Catalunya. Dintre, i asseguts en rotllana, cadascú va fer la seva presentació i la posta en comú i reflexions sobre el tema "El silenci: escolta/acull/deixa pas a la paraula".

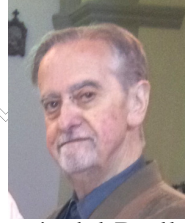
Joiosos i fortificats per tanta bellesa, història i germanor vam retornar donant gràcies en el silenci íntim de cadascú

*...”Cor endins de les coves
hi ha misteris divins
on la nit és vençuda,
cor endins”...*

(Climent Forner)

ANGELINA SOLÀ

Continuant amb la dinàmica de donar a conèixer a través del Butlletí, persones de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat a:

JOAN TORRAS I VIVER

Dades biogràfiques

Vaig veure les primeres llums el maig del 1929 a Sant Feliu de Llobregat i sóc el tercer de quatre germans.

De petit, als cinc anys, sembla que destacava en el dibuix i, més tard, en la pintura. Els meus pares, especialment la meva mare, que pintava bé, va aprendre del seu pare, el meu avi, que va ser un notable pintor que va sobresortir dins del moviment noucentista Terrassenc. Tot i que jo no el vaig conèixer, penso que un tipus de clima artístic hauria influït en el fet que la meva mare captés en mi uns dots especials i me'ls fes cultivar. Primerament, assistint a unes classes d'aprenentatge a una coneguda acadèmia d'art del carrer Junqueres, de Barcelona. Un temps més enllà, vaig ingressar a l'Escola Superior de Belles Arts de St. Jordi, anys més tard Facultat. Des d'aquest moment, la meva activitat ha estat la pintura en les tres vessants, la "dita de cavallet", la "mural", concretament de temàtica religiosa i el "retrat".

He explicat tot això perquè la meua vida professional d'alguna manera també em va induir vers el gust per la litúrgia cristiana i l'hagiografia.

Qualsevol imatge que interpreto m'ajuda a aixecar l'esperit vers el Senyor... Jo, treballant a l'estudi, sempre he fruit amb la bona música així com del cant gregorià. Ara però, des de fa cert temps, prefereixo el silenci total: el necessito per a una major concentració en allò que vull representar i expressar.

Des de quan participeu de la Litúrgia o coneixeu Sant Pere de les Puel·les?

Els anys cinquanta, juntament amb la meua promesa, alguna tarda festiva assistíem a les vespres de St. Pere. En el matrimoni vam tenir quatre fills i ara ja són set nets.

Que és per a vós Sant Pere de les Puel·les?

Diria que és un monestir extraordinari en molts aspectes. Per citar-ne un: la franca i bona acollida per part de les monges, com també el tracte humà de la fraternitat de laics a la qual pertanyem. Sant Pere de les Puel·les ha estat per nosaltres i molta altra gent com un bàlsam, un referent en la nostra vida, com un far que il·lumina el nostre rumb. (Ací ja hi celebrarem els 50 anys de noces...) I, naturalment, no podem parlar de les “benetes” sense tenir present la gran persona de Mn. Francesc Vergés: Ha estat el consiliari del nostre petit grup i, tot i les seves limitacions, ell sempre hi és amb la seva prodigiosa memòria. Desitgem que per molts anys pugui estar entre tots nosaltres.

CARME VILLARROYA

Des de la Fraternitat

Després del temps d'estiu, la Fraternitat inicia de nou el curs, amb la incorporació de quatre membres més, als quals els hi vam donar la benvinguda, amb el desig que es trobessin ben acollits.

Començarem, doncs, a l'octubre amb la novetat de trobar-nos en diumenge, tenint així l'oportunitat de celebrar junts l'Eucaristia i tot seguit iniciar la nostra trobada.

El tema d'aprofundiment i pregària ha estat l'Evangeli de Sant Marc, acompanyats per la germana Maria-Lurdes, que ens ha ajudat a reflexionar sobre el nostre compromís des d'aquest evangeli.

Hem participat, també, en el curs de Formació Monàstica que la germana Conxita Gómez del monestir de Sant Benet ha fet possible, amb la presentació del segon curs d'Història del Monacat.

Durant aquest curs també hem compartit els esdeveniments de la comunitat monàstica, en la mesura de les nostres possibilitats.

Acabem amb renovada força, agraïnt una vegada més la dedicació, en especial de la germana Maria-Lurdes, i de tota la comunitat que fan possible que la nostra Fraternitat avanci amb il·lusió pels camins de la caritat, la pregària, compartint una mateixa espiritualitat que ens uneix.

MERCÈ MANZANO

MEMORIAL JOAN XXIII PER LA PAU I MENCIÓ DE RECONeixEMENT

Amics i simpatitzants d'ACAT.

Avui hem d'estar contents. Ahir , 10-6-2013, a Sabadell, l'Institut Victor Seix de Polemologia, presidit per la Montserrat Salvat, i la Universitat Internacional de la Pau, presidida per l'Arcadi Oliveres, van lliurar dos prestigiosos premis: el **Memorial Joan XXIII** al periodista de guerra Plàcid García-Planas, i la **Menció de Reconeixement** a la nostra ACAT. Aquests guardons s'atorguen anualment des del any 1967, a persones i a institucions per accions a favor de la pau.

Amb l'objectiu de destacar la importància d'aquests premis per la pau, voldria citar alguns dels guardonats en aquests anys:

El **Memorial Joan XXIII per la Pau** ha estat atorgat, entre d'altres, al bisbe Helder Cámara, a l'objector de consciència Pepe Beúnza, al jesuïta José María de Llanos, a Lluís María Xirinacs, al Nobel Adolfo Pérez Esquivel, a Joaquín Ruiz Jiménez, al bisbe auxiliar de Madrid Alberto Iniesta, a l'ex president d'Algèria Ben Bella.....

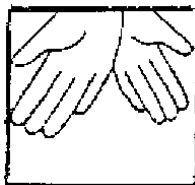
Pel què fa a la **Menció de Reconeixement**, ha estat atorgada, per exemple, a Pilar Malla, a Josep María Espinàs, al bisbe Pere Casaldàliga, al pallasso Tortell Poltrona, al filòsof Raimon Panikkar, a l'humorista Miguel Gila, al general d'artilleria a la reserva Alberto Piris, a la Plataforma Aturem la guerra (de Irak), a sor Lucía Caram i a la Roda de Pau de Sabadell..... Totes les persones o institucions guardonades responen a facetes importants en les seves actuacions a favor de l'antimilitarisme, la pau i la reconciliació.

És un gran honor per a la nostra ACAT que l'Institut de Polemologia i la Universitat per la Pau hagin pensat en la nostra modesta entitat i n'hagin valorat la tasca, considerant-la de la mateixa manera com ho han fet amb les persones i entitats que acabo de citar. Abans del lliurament del guardó, el pare Botam va explicar, amb paraules entranyables i coneixement de causa, què és l'ACAT. (Molts dels assistents van quedar impressionats pel problema de la tortura, com ens van comentar al final).

Dono les gràcies a tots els membres d'ACAT – als que hi són i als que ja no hi són- perquè el seu esforç abnegat al llarg d' aquests 26 anys, ens ha permès arribar fins aquí.

Dono les gràcies també a la Comunitat de les Benetes del c. Anglú, i a la abadessa Esperança, per la clarividència, valentia i esperit evangèlic que van tenir fa 26 anys en respondre al repte de treballar per uns marginats incòmodes als qui no escolta ningú.

EMILI CHALAUX I FERRER
president d'ACAT

CREURE EN JESÚS

Creure en Jesús significa comptar amb una força que ens sosté mentre creiem que ens estem enfonsant;

amb una veu que ens pregunta qui som, quan hem deixat d'entendre'ns a nosaltres mateixos;

amb un poder que ens protegeix i ens permet deixar de respondre a la violència amb violència i a la por amb antiterror per semblar encara més por;

amb uns ulls que ens miren bondadosament i comprensivament, amb tristesa però també amb alegria de saber que sota la seva mirada i al marge de tot el que hagi passat, ens atrevim a mirar-nos novament als ulls.

Creure en Jesús és saber que som dipositaris d'una confiança que ens dóna la força que necessitem per creure en nosaltres mateixos i caminar en pau.

(del llibre *Sendas de salvación* d'Eugene Drewermann)